

7.9.2017

EOAK/2802/2017

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Maija Sakslin

Esittelijä: Esittelijäneuvos Ulla-Maija Lindström

KOUVOLAN KAUPUNGIN MENETTELY VAHINGONKORVAUSVAATIMUKSEN KÄSITTELYSSÄ

1 KANTELU

Kantelija arvosteli vahingonkorvausvaatimuksensa käsittelyä Kouvolan kaupungissa. Kantelija kaatui 23.2.2017 liukkaalla jalkakäytävällä ja hänen ranteensa murtui. Kantelijan oma vakuutusyhtiö korvasi sairaalakäynnit ja matkakulut. Kantelija vaati kaupungilta korvausta tilapäisestä haitasta sekä kivusta ja särystä. Kantelijan käsityksen mukaan häneltä pyydettiin turhia ja aiheettomia lisäselvityksiä, vaikka hän mielestään oli oikeutettu saamaan kaupungilta korvauksen. Kantelun mukaan kantelijalle oli ilmoitettu, että asian käsittely oli päättynyt. Hän piti menettelyä lainvastaisena.

- - -

3 RATKAISU

Hallintolain 1 §:n mukaan tämän lain tarkoituksena on toteuttaa ja edistää hyvää hallintoa sekä oikeusturvaa hallintoasioissa. Lain tarkoituksena on myös edistää hallinnon palvelujen laatua ja tuloksellisuutta.

Hallintolain 2 §:n 1 momentin mukaan tässä laissa säädetään hyvän hallinnon perusteista sekä hallintoasiassa noudatettavasta menettelystä. Pykälän 2 momentin mukaan tätä lakia sovelletaan valtion viranomaisissa, kunnallisissa viranomaisissa ja itsenäisissä julkisoikeudellisissa laitoksissa sekä eduskunnan virastoissa ja tasavallan presidentin kansliassa (viranomainen).

Hallintolain 11 §:n mukaan hallintoasiassa asianosainen on se, jonka oikeutta, etua tai velvollisuutta asia koskee.

Hallintolain 20 §:n mukaan hallintoasia tulee vireille, kun asian vireille panemiseksi tarkoitettu asiakirja on saapunut toimivaltaiseen viranomaiseen tai kun asia on sille suullisen vireillepanon yhteydessä esitetty ja käsittelyn aloittamiseksi tarvittavat tiedot on kirjattu.

Hallintolain 31 §:n 1 momentin mukaan viranomaisen on huolehdittava asian riittävästä ja asianmukaisesta selvittämisestä hankkimalla asian ratkaisemiseksi tarpeelliset tiedot sekä selvitykset. Pykälän 2 momentin mukaan asianosaisen on esitettävä selvitystä vaatimuksensa perusteista. Asianosaisen on muutoinkin myötävaikutettava vireille panemansa asian selvittämiseen.

Kuntalain (365/1995) 89 §:n 1 momentin mukaan kunnanhallituksen ja lautakunnan, niiden jaoston sekä niiden alaisen viranomaisen päätökseen tyytymätön voi tehdä kirjallisen oikaisuvaatimuksen. Päätökseen ei saa hakea muutosta valittamalla.

Kuntalain 90 §:n mukaan 1 momentin mukaan valtuuston ja kuntayhtymän 81 §:n 1 momentissa tarkoitetun toimielimen päätökseen sekä kunnanhallituksen, lautakunnan ja johtokunnan oikaisuvaatimuksen johdosta antamaan päätökseen haetaan muutosta kunnallisvalituksella hallinto-oikeudelta. Pykälän 2 momentin mukaan valituksen saa tehdä sillä perusteella, että 1) päätös on syntynyt virheellisessä järjestyksessä, 2) päätöksen tehnyt viranomaisena on ylittänyt toimivaltansa tai 3) päätös on muuten lainvastainen.

Kuntalain 91 §:n mukaan päätöksestä, joka koskee vain valmistelua tai täytäntöönpanoa, ei saa tehdä oikaisuvaatimusta eikä kunnallisvalitusta.

Kuntalain 94 §:n 1 momentin mukaan päätökseen, josta saa tehdä kunnallisvalituksen, on liitettävä valitusosoitus. Pykälän 2 momentin mukaan päätökseen, josta saa tehdä oikaisuvaatimuksen, on liitettävä ohjeet oikaisuvaatimuksen tekemiseksi. Pykälän 3 momentin mukaan päätökseen, josta ei saa tehdä oikaisuvaatimusta eikä kunnallisvalitusta, on liitettävä ilmoitus muutoksenhakukiellosta. Muutoksenhakukiellosta on muutoin voimassa, mitä hallintolainkäyttölaissa (586/96) säädetään.

Kuntalaki (365/1995) on kumottu 1.5.2015 voimaan tulleella kuntalalla (410/2015). Sen 147 §:n voimaantulosäännöksen mukaan muun ohella kuntalain 16 luvun oikaisuvaatimusta ja kunnallisvalitusta koskevia säännöksiä sovelletaan vuonna 2017 valittavan valtuuston toimikauden alusta lukien.

Oikeuskäytännön perusteella hallintuomioistuinten ratkaisukäytännössä on ollut tulkinallisuutta, kun niissä on arvioitu viranomaisten taloudellisia toimia koskevia päätöksiä.

Korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisun 5.2.2016/350 mukaan A ja B olivat 18.11.2010 ostaneet L:n kunnalta kiinteistön. Tekninen lautakunta oli 23.1.2014 A:n ja B:n lautakunnalle kiinteistön takaisin ostamisesta tekemän esityksen johdosta päättänyt, ettei kunta osta kiinteistöä takaisin. Tekninen lautakunta oli 20.2.2014 hylännyt A:n ja B:n oikaisuvaatimuksen lautakunnan päätöksestä 23.1.2014. Lautakunnan päätökseen liitetyn valitusosoituksen mukaan päätökseen voi hakea muutosta Kouvolan hallinto-oikeudelle tehtävällä kunnallisvalituksella.

A ja B valittivat teknisen lautakunnan päätöksestä 23.1.2014 hallinto-oikeuteen, joka jätti valituksen tutkimatta, koska asiassa oli kysymys puhtaasti sopimusoikeudellisesta riidasta eivätkä A ja B olleet esittäneet sellaista kuntalain mukaista valitusperustetta, joka olisi voinut tulla kunnallisvalituksena tutkittavaksi. Hallinto-oikeus kuitenkin velvoitti L:n kunnan korvaamaan A:n ja B:n oikeudenkäyntikulut 1 000 eurolla ja hylkäsi oikeudenkäyntikuluvaatimuksen muilta osin, koska yksityisoikeudellisiin sopimuksiin liittyvät riidat käsitellään yleisessä tuomioistuimessa ja teknisen lautakunnan päätökseen liitetty valitusosoitus oli siten osittain virheellinen.

L:n kunnanhallitus valitti hallinto-oikeuden päätöksestä korkeimpaan hallinto-oikeuteen muun ohella siltä osin kuin L:n kunta oli velvoitettu osittain korvaamaan A:n ja B:n oikeudenkäyntikulut hallinto-oikeudessa.

Korkein hallinto-oikeus totesi, että kunnan viranomaisen, tässä tapauksessa teknisen lautakunnan, päätökseen haetaan kuntalain 90 §:n 1 momentin mukaisesti muutosta hallinto-oikeudelle tehtävällä kunnallisvalituksella. Päätöksestä voi valittaa kuntalain 90 §:n 2 momentissa säädetyillä perusteilla. Myös kunnan viranomaisen yksityisoikeudellista sopimusta koskevasta päätöksestä voidaan valittaa kuntalain 90 §:n 2 momentin mukaisilla perusteilla, vaikka itse sopimusta koskevaa riitaa ei voida tutkia hallintolainkäytön järjestyksessä, vaan tällainen riita voidaan yleensä saattaa käräjäoikeuden ratkaistavaksi. Edellä todettu huomioon ottaen ja koska valitusosoitus hallintolain 47 §:n 1 momentin mukaan liittyy nimenomaan valituksen tekemiseen eikä sen sisältöön kuulu ohjaaminen yksityisoikeudellisen riita-asian vireille panemiseen haastehakemuksella käräjäoikeudessa, teknisen lautakunnan oikaisuvaatimus päätökseen liitetty valitusosoitus ei ollut virheellinen sillä hallinto-oikeuden mainitsemalla perusteella, että yksityisoikeudellisiin sopimuksiin liittyvät riidat käsitellään yleisessä tuomioistuimessa. Kun teknisen lautakunnan päätökseen liitetty valitusosoitus oli ollut laillinen ja kun otettiin huomioon hallinto-oikeuden päätöksen lopputulos pääasiassa, ei ollut kohtuutonta, että A ja B joutuivat hallinto-oikeudessa pitämään oikeudenkäyntikulunsa vahinkonaan. Hallinto-oikeuden päätös kumottiin siltä osin kuin L:n kunta oli velvoitettu korvaamaan A:n ja B:n oikeudenkäyntikuluja hallinto-oikeudessa 1 000 eurolla.

Korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisun (KHO 2016:210) mukaan X:n kaupunginhallitus oli A:n ja B:n esittämän korvausvaatimuksen johdosta päättänyt maksaa A:lle ja B:lle korvausta muun ohella heidän osoitetietojensa ilmaisemisesta kaupunginvaltuuston eräissä aikaisemmassa kokouksessa sekä A:n tuosta kaupunginvaltuuston päätöksestä tekemään kunnallisvalitukseen liittyvistä oikeudenkäyntikuluista. Hallinto-oikeus oli C:n ja hänen asiakumppaniensa valituksesta katsonut, että kaupunginhallituksella ei mainituilta osin ollut lain mukaista perustetta maksaa korvausta ja että kaupunginhallitus oli siten käyttänyt väärin harkintavaltaansa. Hallinto-oikeus kumosi kaupunginhallituksen päätöksen näiltä osin.

Koska hallintolainkäytön järjestyksessä ei voitu ratkaista kysymystä siitä, oliko kaupunki vahingonkorvauslain perusteella katsottava asiassa korvausvelvolliseksi, asiassa voitiin ottaa kantaa ainoastaan siihen, oliko kaupunki päättäessään edellä todetuilta osin korvauksen maksamisesta tehnyt päätöksensä harkintavaltansa rajoissa. Asiassa oli korkeimmassa hallinto-oikeudessa tältä osin arvioitava, oliko kaupunginhallitus asiasta päättäessään noudattanut hallintolain 6 §:ssä mainittua tarkoitussidonnaisuuden periaatetta ja oliko päätös tehty siinä tarkoituksessa, että se edistää kaupungin etua kuntalain (365/1995) mukaisesti.

Kun otettiin huomioon, mitä A:n ja B:n korvausvaatimuksessa ja kaupunginhallituksen päätöksen jälkeen osapuolten välillä allekirjoitetussa sopimuksessa oli todettu, X:n kaupunginhallitus oli suostumalla A:n ja B:n vaatimuksiin pyrkinyt lopettamaan asiaan eli A:n luottamustointien menettämiseen liittyvät osapuolten väliset riitaisuudet sekä asian viemisen vielä uudestaan tuomioistuimen käsiteltäväksi ja siten estämään lisäkustannusten syntymisen asiassa. Sovinnon syntymisen edellytyksenä asiakirjojen mukaan oli, että kaupunki sitoutui maksamaan vaaditut korvaukset. Edellä todettuun nähden sillä seikalla, oliko kaupungilla ollut korvausvelvollisuudesta oikea käsitys, ei ollut asiassa merkitystä.

Kun otettiin huomioon kaupunginhallituksen päätöksen tarkoitus, kaupunginhallitus ei ollut päättäessään suorittaa A:lle ja B:lle korvauksia myös valituksenalaiselta osalta käyttänyt sille kuuluvaa harkintavaltaa muuhun tarkoitukseen kuin mihin se oli ollut käytettävissä eikä ollut siten ylittänyt toimivaltaansa. Hallinto-oikeuden päätös kumottiin valituksenalaiselta osalta ja C:n ja hänen asiakumppaniensa valitus kaupunginhallituksen päätöksestä hylättiin tältä osin.

Myös oikeuskansleri on arvioinut viranomaisten päätöksentekoa taloudellisia toimia koskeissa asioissa.

Apulaisoikeuskanslerin sijaisen päätöksessä 23.6.2010 otettiin kantaa kunnallisen viranomaisen päätöksentekoon yksityisoikeudelliseen oikeustoimeen ryhtymisessä.

Kantelija oli vuosina 1997, 2002, 2003 ja 2004 hakenut kaupungilta lupaa ravintolalaivan sijoittamiseen kaupungin vesialueelle. Kaupunki oli lähettänyt kantelijalle vireillä oleviin asioihin liittyen 20.12.2004 päivätyn kirjeen ja 1.9.2008 päivätyn kirjeen. Kantelijalle oli vastattu, että tässä vaiheessa kysymyksessä olevalle vesialueelle ei voida sijoittaa kantelijan hanketta vaan että hanke voitaneen ottaa uudelleen tarkasteluun vuoden 2012 syksyllä.

Kaupungin mukaan kantelijalle lähetetty kirje 1.9.2008 ei ollut kiinteistöjohtajan päätös. Kirjeen sisältö oli asian valmistelua, ja valmistelua koskeviin päätöksiin ei saa hakea oikaisua. Mikäli vesialueita vuokrataan laivaravintolaa varten, ne tehdään määräaikaisina vuokrasopimuksina. Apulaisoikeuskanslerin sijainen katsoi samoin kuin kaupunki, että vesialueen vuokraamista koskeva asia on yksityisoikeudellinen oikeussuhde.

Apulaisoikeuskanslerin sijaisen käsitys oli, että kantelijan vireillä olevissa ravintolalaivapaikan vuokraamista koskevista asioissa kaupungin olisi tullut tehdä hallintolain mukainen päätös siitä, vuokraako kaupunki vesialuettaan kantelijalle vai ei. Tällainen päätös sisältäisi vain kaupungin kannanoton siihen, hyväksyykö se yksityisoikeudellisen oikeustoimen tekemisen vai ei. Kysymys olisi tässä yhteydessä hallintolain esitöiden perusteella hallintoasiasta, ja kaupungin viranomaisen päätöksentekoon sovellettaisiin hallintolain säännöksiä. Hallintolakia sovelletaan myös viranomaisen päättäessä yksityisoikeudellisen oikeustoimen tekemisestä tai tekemättä jättämisestä.

Apulaisoikeuskanslerin sijaisen näkemyksen mukaan kaupungin olisi tullut päättää kantelijan asia ja liittää päätökseen kuntalain 89 §:ssä säädetty oikaisuvaatimusosoitus. Edelleen mahdolliseen oikaisuvaatimuksen johdosta tehtyyn päätökseen olisi tullut liittää kuntalain 90 §:ssä tarkoitettu valitusosoitus alueellisen hallinto-oikeuteen. Apulaisoikeuskanslerin sijaisen mielestä kantelijalla oli perustuslain mukainen oikeus saada kunnallisen viranomaisen päätös asiassaan sekä oikeus saattaa kunnallisen viranomaisen päätös yksityisoikeudellisen oikeustoimen tekemisestä tai tekemättä jättämisestä viime kädessä kunnallisvalituksena

hallinto-oikeuden ratkaistavaksi. Apulaisoikeuskanslerin sijainen totesi, että toimivaltainen ja riippumaton hallintotuomioistuimien viime kädessä ratkaisee sen, tutkiiko se valituksen.

Apulaisoikeuskanslerin päätöksessä 30.10.2009 arvioitiin kaupungin menettelyä vahingonkorvausvaatimusten käsittelemisessä. Kaupunki ei ollut käsitellyt sille esitettyä vahingonkorvausvaatimusta johtosäännön mukaisessa toimielimessä, vaan oli viitannut vakuutusyhtiön tulkintaan kaupungin korvausvelvollisuuden syntymisestä ja kantelijan mahdollisuuteen nostaa kanne kärjäoikeudessa. Apulaisoikeuskansleri totesi, ettei kaupunki voi siirtää vakuutusyhtiölle lain mukaista velvollisuuttaan tehdä hallinnollinen päätös sille esitettyyn vahingonkorvausvaatimukseen. Se seikka, että korvausvaatimus on mahdollista saattaa myös kanteena vireille kärjäoikeudessa, ei poista kaupungin velvollisuutta käsitellä sille esitetty vaatimus kaupungin sisäisesti kuntalain ja hallintolain edellyttämällä tavalla. Hän saattoi käsityksensä kaupungin päätöksentekovelvollisuudesta ja asian käsittelyn viipymisestä kaupungin tietoon.

Arvioin Kouvolan kaupungin menettelyä vahingonkorvausvaatimusten käsittelemisessä seuraavasti.

Käytettävissä olevan asiakirjaselvityksen mukaan Kouvolan kaupunki käsittelee vahingonkorvausvaatimukset vakuutusyhtiön ja kaupungin välisen sopimuksen mukaisesti siten, että kaikki henkilövahingot ja omavastuurajan ylittävät vahingot annetaan vakuutusyhtiön ratkaistavaksi. Vain selkeissä omavastuurajan alittavissa esinevahingoissa kaupunki päättää korvauksesta vakuutusyhtiötä kuulematta. Päätöksiin liitetään muutoksenhakuohje, joka ohjaa sisällöllisissä kysymyksissä alioikeuteen ja päätöksentekijän toimivallan osalta oikaisuvaatimuksen tekniselle lautakunnalle.

Kantelijan asiassa lakimies oli tehnyt päätöksen 12.4.2017. Sitä ennen kantelijalta oli pyydetty selvityksiä, joita kaikkia hän ei ollut toimittanut. Koska päätöstä oli kiirehditty, sitä tehtäessä oli jäänyt epäselväksi muun ohella tapaturmavakuutuksen lausunto haitta-asteesta. Lakimies jätti hakemuksen tutkimatta. Selvityksen mukaan päätös 12.4.2014 ei muotovirheen vuoksi ollut täytäntöön pantavissa, minkä vuoksi asia oli annettu vakuutusyhtiön ratkaistavaksi ja päätös asiasta oli odotettavissa lähiaikoina.

Kaupungin selvityksen johdosta totean, että yhdyn apulaisoikeuskanslerin päätöksissä 30.10.2009 ja 23.6.2010 esitettyihin näkemyksiin. Kaupunki ei ole voinut siirtää vakuutusyhtiölle lain mukaista velvollisuuttaan tehdä hallinnollinen päätös sille esitettyyn vahingonkorvausvaatimukseen. Se seikka, että korvausvaatimus on mahdollista saattaa myös kanteena vireille kärjäoikeudessa, ei poista kaupungin velvollisuutta käsitellä sille esitetty vaatimus kuntalain ja hallintolain edellyttämällä tavalla. Vahingonkorvausvaatimukseen annettuun päätökseen tulee liittää kuntalain 89 §:ssä säädetty oikaisuvaatimusosoitus. Edelleen mahdolliseen oikaisuvaatimuksen johdosta tehtyyn päätökseen tulee liittää kuntalain 90 §:ssä tarkoitettu valitusosoitus hallinto-oikeuteen.

Totean, että vaikka hallintolainkäytön järjestyksessä ei voida ratkaista kysymystä siitä, onko kaupunki vahingonkorvauslain perusteella katsottava asiassa korvausvelvolliseksi, hallintotuomioistuimien toimivaltaan kuuluu päättää, onko kunnallisvalituksessa esitetty sellainen peruste, joka tulee tutkia hallintolainkäytön järjestyksessä.

Edellä todetun perusteella en pidä lainmukaisena Kouvolan kaupungin menettelyä siirtää vahingonkorvausvaatimusten käsittely vakuutusyhtiölle. Käsitykseni mukaan, kun asiakas tekee kaupungille vahingonkorvausvaatimuksen, kaupungilla on velvollisuus ratkaista tällainen hallintolain 20 §:ssä säädettyllä tavalla vireille tullut asia. Hallintolain 31 §:n mukaan kaupungilla on myös velvollisuus huolehtia asian riittävästä ja asianmukaisesta selvittämisestä hankkimalla asian ratkaisemiseksi tarpeelliset tiedot. Asianosaisella on puolestaan velvollisuus esittää selvitystä vaatimuksensa perusteista ja muutoinkin myötävaikutettava vireille panemansa asian selvittämiseen.

Kaupungin selvityksen mukaan lakimies ennen päätöstään pyrki hankkimaan kantelijalta asian ratkaisemiseksi tarvittavat selvitykset. Tästä huolimatta tarvittavia tietoja ei saatu, minkä vuoksi hän päätti jättää hakemuksen tutkimatta. Asia oli sittemmin annettu vakuutusyhtiön ratkaistavaksi.

Käytettävissä olevan selvityksen perusteella kiinnitän kaupungin huomiota siihen, että huolimatta kaupungin ja vakuutusyhtiön välisestä sopimuksesta sillä on velvollisuus tutkia ja ratkaista asianmukaisesti sille esitetyt vahingonkorvausvaatimukset. Estettä ei sitä vastoin ole sille, että kaupunki käyttää vahingonkorvausasiassa vakuutusyhtiön asiantuntija-apua. Kaupungin päätökseen on liitettävä voimassa olevan kuntalain 141 §:n mukainen oikaisuvaatimusohje ja oikaisuvaatimukseen annettuihin päätöksiin valitusosoitus hallinto-oikeudelle. Totean vielä, että päätökseen, jolla asia on ratkaistu tai jätetty tutkimatta, tulee liittää asianmukainen muutoksenhakuohje. Lakimiehen päätökseen, jolla hän jätti hakemuksen tutkimatta, olisi siten tullut liittää oikaisuvaatimusohje.

Edellä mainitussa ratkaisussa 350/2016 korkein hallinto-oikeus toteaa, että hallintolain 47 §:n 1 momentin mukaan valitusosoitus liittyy nimenomaan valituksen tekemiseen eikä sen sisältöön kuulu ohjaaminen yksityisoikeudellisen riita-asian vireille panemiseen haastehakemuksella käräjäoikeudessa.

Tämän vuoksi kiinnitän vielä huomiota siihen, että perustuslain 21 §:n turvaamaan hyvään hallintoon kuuluu hallintolain 7 §:ssä yksilöity hallinnon palveluperiaate. Palveluperiaatetta on noudatettava kaikessa hallintotoiminnassa ja kaikkia viranomaispalveluja toteutettaessa riippumatta palvelun sisällöstä tai lopputuloksesta. Palveluperiaatetta konkretisoi hallintolain 8 §, jossa edellytetään, että asiakas saa tarpeen mukaan asiansa hoitamiseen liittyvää neuvontaa. Vaikka lähtökohtana on, että viranomaisella on neuvontavelvollisuus vain sen toimivaltaan kuuluvissa asioissa ja sen toimivallan puitteissa, toimivallan rajoja on arvioitava joustavasti ja pyrittävä opastamaan asiakas toimivaltaiseen viranomaiseen. Neuvontaa on annettava tarpeen mukaan. Neuvojen tarpeellisuutta arvioitaessa tulee muun muassa ottaa huomioon yksilön mahdollisuus itse selviytyä asian hoitamisesta, asian laatu ja monimutkaisuus.

Nyt käsiteltävänäni oleva kanteluasia osoittaa, että samaa vahingonkorvausasiaa voidaan käsitellä yhtäältä hallintolainkäytön järjestyksessä ja toisaalta yleisessä tuomioistuimessa. Näkemykseni mukaan tämä ja se, että hallintolainkäytössä ja yleisessä tuomioistuimessa ratkaistavana on eri oikeudellinen kysymys ei ole helposti ymmärrettävissä, minkä vuoksi tällaisessa monimutkaisessa asiassa neuvonnan tarve on suuri. Kunnan vahingonkorvausvaatimusta koskevaan päätökseen tulee liittää kuntalain mukaiset ohjeet oikaisuvaatimuksen tekemiseen ja valitusosoitus hallinto-oikeudelle. Tämän lisäksi käsitykseni mukaan on hyvän hallinnon mukaista neuvoa mahdollisuudesta saattaa yksityisoikeudellinen vahingonkorvausvaatimus haastehakemuksella käräjäoikeuden käsiteltäväksi.

Kunnan viranomaisen hyvän hallinnon mukaista neuvontavelvollisuutta korostaa mielestäni se, että tuomioistuinmaksulain mukaan hallinto-oikeuden ratkaisusta voidaan periä 250 euron suuruinen oikeudenkäyntimaksu. Kun asiakkaalle annetaan riittävää ohjausta, hän voi paremmin arvioida käytettävissään olevia oikeussuojakeinoja. On myös yleisen edun kannalta perusteltua, että vältytään turhilta oikeusprosesseilta.

Lopuksi kiinnitän huomiota siihen, että oikeusasiamiehen laillisuusvalvontatehtäviin ei kuulu ottaa kantaa vahingonkorvausvaatimukseen silloinkaan, kun ne kohdistetaan julkisyhteisöön, kuten kuntaan. Oikeusasiamies voi laillisuusvalvontansa puitteissa arvioida, onko kunnan

menettely asian käsittelyssä täyttänyt lain ja hyvän hallinnon vaatimukset. Tämän vuoksi asia ei muilta osin ole johtanut toimenpiteisiin.

4 TOIMENPITEET

Saatan edellä kohdassa tämän käsitykseni kaupungin menettelyn virheellisyydestä sen tietoon.

Tässä tarkoituksessa lähetän kaupungille jäljennöksen tästä päätöksestäni.